

Žijeme v pohádce?

Břík

Na cestách životem jsem potkal usměvavého staříka v otrhaném lesnickém kabátě a sytě modrých montérkách, který mi vyprávěl zvláštní pohádku. Zpočátku mi moc neříkala, ale jak mi více a více rostly vousy, pohádka se proměňovala, nahlédl jsem ji z více stran a hlavně jsem ji častěji viděl kolem sebe. Posuďte sami:

"Ve velké průzračné lahvi od okurek, odhozené na pokraji visky Kotěluhy, žila, byla tlupa trepek mazaných (latinsky *Trepus margarinos*). Ba žily si dobře. Lahev ležela na výslunní, plná čisté vody a zatlévající slámy s mnoha sinicemi a houbami, vodou se proháněli víry a hráli si na honěnou s bakteriemi, sláma byla plná živin a šťavnaté mizy lákající k napití. Spolu s tlupou trepek mazaných zde žily i jiné druhy trepek, jako známé *Trepus karierinos*, či *Trepus lenochinos*, *Trepus agresinos*, *Trepus largoros*, *trepus nervoziros* a jiní nálevníci. Říkám vám, ráj na Zemi - tedy v lahvi od okurek.

Jednoho deštivého dne, snad náhodou, shodou okolností či snad z nudy nálevníků, napadlo jednoho zástupce trepek mazaných Žucha: "Proč se brodit studenou vodou tak pomalu?!" a sestrojil první podvodní šlapadlo z ještě neshnilých stébel trávy. No senzace! Hned ostatní trepky mazané záviděly a chtěly také takové jezdící monstrem, aby ušetřily čas a hlavně se moc nenaděly. Byla to vůbec první poptávka v dějinách Lahve a Žuch nezahálel. Začal vyrábět podvodní šlapadla ve velkém - založil první továrnu hrdě nesoucí název po své zakladateli "Žuch-šlapova továrna". A aby to nedával vše tak zvaně grátis, jeho bratr Žďuch vymyslel trepčí peníze. Od té chvíle bylo mezi trepkami mazanými vše za peníze: podvodní šlapadlo, neshnilá tráva, shnilá stébla trávy, čistá voda, pytlík s rybonukleovou kyselinou, DNA a samozřejmě i ACT - prostě vše k životu potřebné i nepotřebné. Ale poté přišel další triumf: kamarád a dlouhodobý spolupracovník Žuch - Žuba vynalezl spalovací motor! A počalo se pálit a kouřit, vždyť to znáte. Byl to další trháč, který způsobil, že už se nešlapalo, ale pohodlně vrčelo a kouřilo hloubkami vod. Každá treпка mazaná zase začala závidět a chtěla vrčet a vozit se po Lahvi pomocí spalovacího motoru. A taky že ano! Žuch rychle přejmenoval svou továrnu z "Žuch-šlapova továrny" na "Žuch-motorovu továrnu" a začal montovat motory. Tak už vrčela skoro každá dobře zajištěná treпка mazaná. A kouřilo se z motorových šlapadel a kouřilo se ze stále se rozrůstající "Žuch-motorovi továrny" a nikoho nenapadlo, že se někdy může zakouřit celá Lahev - vždyť se trepkám zdálo tak ohromná! Motor dělal vše možné a trepky si žili jak v dobře shnilé trávě. Motor pomohl navařit, motor pomohl vyprat, motor pomohl dojet nakoupit, motor sem, motor tam a trepky z pohodlněli a tloustly, začali se přemnožovat. Jak se množili, tak současně s tím klesali v Lahvi látky k potravě: ubývalo tuků, sacharidů i bílkovin. Trepky zaslepené velikostí Lahve jedly a jedly, množily se jak komáři, kouřily a kouřily, utlačovaly tak jiné nálevníky, obklopovaly se svými výrobky z trav a minerálů, až pomalu zapomínali, že vznikly ze života Lahve a podléhají jejímu řádu. Jednoho pošmourného dne na to zapomněli dočista v obklopení všech těch hejblátek, ilačitek a jiných různých výmyslů. Chovali se tak, jako by ony určovaly řád Lahve.

Jednoho slunného dne se v Kotěluhách konala oslava narození prvního dítěte novomanželů Borůvkových dole od rybníka, jak je ten rozestavěný lokál. Na tu byl pozván i děd Borůvka z vedlejší vsi Kososrdí, který

se po slavnosti osamocen vracel zpět domů. Stařík s prošeďivělými vlasy a s plnovousem obtékajícím rty, pár starých kožených bot na nohách, s upatlanými kalhotami od moučnicku a koženou bundou s lesklými lokty, se vrávorajícím krokem blížil k znečištěné Lahvi od okurek. Přistoupil k ní blíže a jelikož mu alkohol kašlil zrak, nevšímal si, že v Lahvi nejsou nabubřelé okurky v sladkokyselém láku, ale jen zakalená voda se slámou a nálevníky. Popadl lahev do svých mohutných rukou a vrávorajíc odešel domů do Kososrdí. Manželka, stará Borůvková, mu vytkla i nos mezi očima, jak už to chodí, popadla lahev a soupla ji do kouta dvoru, tam co ústí okapová roura.

A tak jednoho deštivého dne, kdy mušky létaly nízko u země a ptactvo je pronásledovalo mezi stromy, se spustil liják, který se slil ze střechy do okapu, odtud do okapové roury a skončil v iahvi. Všecka voda se vymýnila a byla zde zase ona stará čistá voda života a malé trepky, spolu s nálevníky, se radostně proháněly vodou mezi hnijící trávou."

To byla staříkova pohádka. Někdy se ptám sám sebe, jestli je náš svět tak, jak nám babičky vyprávějí v pohádkách, zda nás potká opilý dědeček či Pán Bůh.

Slovo na závěr

Máte v ruce poslední letošní číslo Kurýra. Sluší se říci na závěr

alespoň pár slov. Chci bych poděkovat všem, kteří se na

vydávání Kurýra tento rok podíleli a tím i přispěli k jeho

zlepšování (myslim, že o tom svědčí i toto číslo, podle mého názoru velmi vydařené), zvláště pak

Convašce, Tatance, Tereze, Petře, Lukášovi, Filipinovi a samozřejmě Pachollinimu. Doufám, že se vám

alespoň něco líbilo a nepovažujete Kurýr za zbytečný.

Během prázdnin na Kurýra nezapomeňte! Napište něco o tom, kde jste byli, co jste tam viděli a zažili!

Stačí jen krátké zprávičky, ze kterých by pak mohla vzniknout zajímavá mozaika. Vemte si tedy s sebou

na cesty nějaký malý blok a pilně zapisujte!

Po prázdninách vyjde první číslo jako vždy začátkem října a bude věnováno především táboru a vašim

dobrodružným zážitkům, které mi jistě dodáte (pokud byste mne nemohli zastihnout, můžete mi zprávičky

buď poslat poštou, nebo je nechat u Daga v Nerudovce).

Frodo a redakce Kurýra (všimáte si té schizofrenie?) vám přeji krásné prázdniny, hodně příjemných

Mini - Info

Ať žijí!

Kdo? Pampoš a Vova (a samozřejmě i ti ostatní) Proč? Pampošovi vděčíme za svázání střediskových kronik a za pomoc při vydání zpěvníku, výrobu jejichž obálek zařídil Vova. Děkujeme.

Kurýr č. 8

Ročník 12, 1993/1994

Občasník admirality Gemini

Červen 1994

redakční rada:

Frodo

spolupráce:

Čochtan (ale dost slabý)

předběžná uzávěrka příštího čísla:

30. září 1994

cena:

5 Kč

(c) 1994 GEMINI

Zlatý pohár 1

Slovo na závěr (Frodo) 2

Historie Gemini (Fletcher) 4

Z Námořnické knihy (Petra) 5

Regata & Lehkoatletická liga (Frodo) 5

Téma: Vztah starších a mladších

Filipino 7

Tatanka 8

Mat 8

Nad knihou

Filipino 9

Tatanka 9

Convaška 10

Rhea 10

Pachollini 10

Reakce

Rhea 11

Pachollini 12

Convaška 13

Pachollini 14

Daisy Mrázková: Haló, Jácičku (Convaška) 14

Jen co mi litá hlavou (Rhea) 15

Také ke Kurýru (Tereza) 15

Netečnost (Pachollini) 16

Convaška 16

Cíteš Kurýra je skutej

Historie Gemini

Fletcher

Prázdniny 1981

V období prázdnin 1981 GEMINI uspořádalo celkem čtyři tábory. V červenci zahajuje Poseidón svým prvním zahraničním putováním v rumunských horách. Celkem osmnáct se nás vydává do pohoří Retezat, kde několik dnů táboříme a odtud provádíme výstupy na okolní hory, které mají okolo 2 500 m nadmořské výšky. Po několika dnech se vydáváme napříč pohořím Godeanu do lázni Baile Herculane a odtud do pohoří Banát, kde je naším cílem kaňon říčky Nery. Okrajově se zde setkáváme s Čechy, kteří v této oblasti žijí od poloviny minulého století. Na zpáteční cestě ještě navštívíme Budapešť, kde po putování divočinou na nás konečně dýchla civilizace. Tu jsme nejčastěji objevovali prostřednictvím litrové láhve coca-coly. Devatenáctého července v ranních hodinách jsme opět v Praze. Takto zkratkovitě popsané putování bohužel nezachytává zajímavé a krásné okamžiky při putování strávené. To si však zájemci jistě raději najdou v některé kronice.

Theseus měl poměrně velké problémy s nalezením tábořiště a nakonec se Křemílkovi podařilo zajistit louku u Nových Mítovic na Podbrdsku. Zde se oddíl pod vedením pouze Křemílka (Kalli hned na začátku prázdnin stačil emigrovat do Německa) podařilo postavit velice pěkný tábor ve stylu městečka na divokém západě. Tábor byl vyveden do nejmenších podrobností - saloon s vývěsním štětem coca-coly, pouliční osvětlení, šibenice, palisáda, střílna s dělem, obecní šatlavna atd. Dlouhodobá hra se týkala občanské války v Americe a tak zde nebyla nouze o symboly jiné orientace než té běžně podporované. Táborovou měnou nemohlo být nic jiného než dolary vytvořené kdysi Veverou pro podobnou hru na táboře Jedenáctky. Skoro ve mně trochu zatrnulo při pomýšlení, že jako zodpovědý pracovník ODPM bych musel ideologicky vysvětlovat orientaci tohoto tábora lehce podímalovanou čerstvě emigrovaným Kalíčkem... Naštěstí toho nebylo třeba. Tábor se konal v srpnu.

Podobně laděný tábor jako Theseus měli i Argonauti, kteří tento rok první tábořili na Velké Hołně. I zde se to hemžilo symboly z jiného kontinentu, novým atributem zde byly "vystřelovačské pasy", které po svých reálných vzorech neziskaly ani zde dobrou pověst a mám pocit, že Vovka tuto záležitost musel vysvětlovat někomu ze Zuskovic rodiny. Ale jinak zase Zuskovi byli zárukou, že se nikdo symboly tohoto tábora zabývat nebude (pan Zuska byl v této době primátorem hlavního města Prahy, paní Zusková hlavním hygienikem a mladší syn Zuska s přezdívkou Rauta členem Argonautů). Tábor později nazvaný Sherif vedl tým ve složení Vovka, Sam, Gam a Makrela.

Posledním táborem pod hlavičkou GEMINI byl tábor Calypsa, který v srpnu na Cunkově vedla Kačenka, Edita, Kačenčin manžel Achim a jejich kamarád Sup. Tábor vzhledem k věku členů oddílu byl jen na čtrnáct dní a byl orientován indiánsky podle knihy E. T. Setona "Dva divoši".

Z Námořnické knížky

Petra

Pár posledních šifer... prý ty složité

1. Číselná šifra (pozor, ne číselka)

ADHVZ SVWCOCHU QUCHJJ

Klíč: rok založení Univerzity Karlovy

Co dělat, když se setkáte s hromadou písmen a u klíče je napsáno např. jen: rok založení Karlovy univerzity (jako tady)?

Nic jednoduššího. Nad jednotlivá písmena textu si napíšete zadaná čísla:

1 3 4 8... 1
A D H V Z

Potom už jen přičítáte, nebo odečítáte ($\dot{A} + 1 = B$, $A - 1 = Z$), to musíte vyzkoušet.

2. Zajíc nebo smec... to už znáte z expedice

	T	A	B	O	R
T	A	B	C	D	E
A	F	G	H	CH	I
B	J	K	L	M	N
O	O	P	R	S	T
R	U	V	X	Y	Z

Je to druh mřížky, do které se vejde 25 písmen (klíč!). Mřížka má tvar šachovnice 5 x 5, jen místo čísel 1 - 5 a písmen A - E je tam pětispisemné slovo. Luští se to jako křížovka.

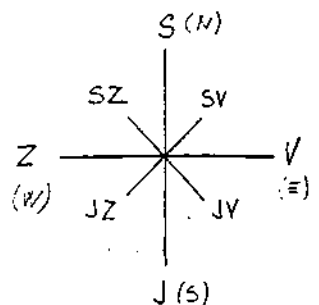
Opět je možné písmena do mřížky vpisovat různým směrem a z různých konců (viz. Kurýr 12/7).

OÁ, OB, TT, RR, TO, BR, ÁR, BR, RO

Klíč: bez Q, W

3. Směrová růžice

základní:

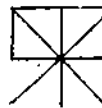
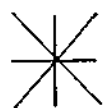
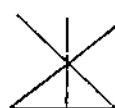

Šifra vypadá takto:

SZ, J SV, J Z, V SJ, JV SV, J JZ, JV

Když si spojíte příslušné dvě světové strany, zjistíte, že to vypadá jako písmeno semaforem. A taky že jo. Když umíte semafor, je to hračka. Pozor! Písmena S, Z, J, V... mohou být nahrazena např. zeměmi (Polsko, Itálie, Francie, Slovensko) nebo městy (Česká Lipa, Tábor, Pardubice, Plzeň) atd.

4. A poslední šifra (jednoduchá, ale minule jsem na ni zapomněla): Čínské znaky

Základem je první obrázek, který vidíte. Z jeho čar

lze namalovat všechna písmena. V šifře jsou pak

nakresleny (tučně zvýrazněny) čáry, které se v

písmeně nevyskytují. Ty zbylé čáry si musíte

dokreslit, nejlépe jinou barvou a můžete číst.

To jsou snad všechny základní šifry, ale je ještě samozřejmě spousta kombinací. Na ty pomůže jediné trénink.

Regata & Lehkoatletická liga

Frodo

11. června se na Korza konala tradiční Klárovská regata. Začátek byl v jedenáct hodin a zúčastnili se jí Perscus a Calypso (tedy plná účast!). Jako hosté se přišli podívat Trikůž a Špecle, kteří se zúčastnili i ligy. Ze závodu plného napětí (asi 220 V) vzešly nakonec tři vítězné posádky:

1. Y (čti váj): Pachollini, Trikůž, Tatanka, Olypka (2:26)

2. Jancjm: Špecle, Piščala, Magda, Vojta, Mar'an (2:41)

3. Dahak: Lukáš, Convaška, Robin, Alima, Marek (2:48)

Po bitvě o "Kloopatru" se rozvášnění námořníci, mezitím převlečení za Egyptány, převlékli za kovboje a jali se tančit pod vedením Kačenky (bývalé členky GEMINI) country tanečky. K překvapení všech se přidal i Fletcher. Vše bylo zakončeno tancem zvaným "pogo". Fletcher se k překvapení všech nepřidal.

Příští den se na Letné odelirávala Lehkoatletická liga. Soutěžilo se v mnoha skvělých disciplínách: skok daleký a vysoký (navíc z jedné nohy) z místa, běh pozpátku a po čtyřech, štafeta, stavba pyramidy, hod vejcem, a to po družstvech (jen některé disciplíny byly počítány i na jednotlivce).

Skok →	1. Luk 201 cm 2. Jana 180 cm 3. Mat 170	MAŘENA Φ	KAPER Φ	PUBERTÁCI Φ	TKANIČKY Φ
		142,7 (7 bodů)	136,8 (0 bodů)	143,9 (10 bodů)	142,3 (5 bodů)
← Běh	1. Five 0:54 2. 2 1:02 3. Marek 1:03	1:38 (5)	1:40 (0)	1:29 (7)	1:18 (10)
Běh po ☉	1. 2 1:49 2. Bane 1:51 3. Akki 1:55	3:01 (0)	2:27 (7)	2:36 (5)	2:08 (10)
Skok ↑	1. 2 80 2. Luk 75 3. Margot 70	70 (7)	60 (0)	62,5 (5)	75 (10)
Hod 🍎? Vejcem!		8,55 (7)	8:26 (5)	5:07 (0)	12,27 (10)
Štafeta		5:37 (0)	5:07 (5)	4:52 (10)	5:04 (7)
Stavba ▲		3. nejvyšší (5)	4. nejvyšší (0)	nejvyšší (10)	2. nejvyšší (7)
POŘADÍ		3. MÍSTO	4. MÍSTO	2. MÍSTO	1. MÍSTO

Následoval lacrossový turnaj posádek Persea. Nejvyšší trofej, Černou lacrossku, si odnesla Danaé (dále Pegas., Kirké, Atis).

„Jestli to zmo seobneš, tak híděj,
co seobnu já.“

T é m a : Vztah starších a mladších

“Vždycky lze odpustit přečiny, ke kterým má člověk sílu se přiznat.”

F. Rochefoucauld

Filipín o

Přišel jsem do oddílu a zanedlouho potom byl počítán mezi starší, kam jsem se později zařadil. Začal jsem se účastnit společných akcí, povídání, výprav... Zalíbila se mi ta atmosféra plná dobrých knih, zajímavých úvah a nároků, filmů a nezvyklých otázek. Pamatuji si, že jsem začal být velice pyšný, do jakého že to chodím střediska a začal jsem se nadřazovat nad lidi z okolí a často si myslel, že jsou chudáci, že něco takového nepoznali. Naštěstí jsem si začal brzy uvědomovat, že ten pravý svět, stejně krásný a bohatý je i mimo středisko. Že všude jinde je spousta zajímavých a krásných lidí, kteří čtou a... Ale svět mladších v oddíle jsem v té době ještě příliš nevnímal, myslel jsem si totiž, že se s nimi nedá rozhodně tak zajímavě povídat a bral je spíše jako přirozenou část oddílu, pro kterou se připravují hry a výpravy, mladší, kteří jsou plni energie k oddílovému dovádění a vtípkování. Zjednodušeně.

Zhruba asi před rokem jsem si začal více uvědomovat skutečnost, že i mladší mají své problémy mezi sebou, nebo se staršími, že mají své kamarády, nápady a myšlenky... Bylo to jako poznání nějakého nového světa, který jsem netušil. A to je myslím jedna z příčin. Zvyk na svět starších a na kamarádství s vrstevníky, zvyk, který mi bránil vidět souvislosti a spousty společných znaků, které mezi mladšími a staršími jsou. Pochopitelně.

Myslím, že jsme často k mladším málo vnímaví, někdy se díváme na mladší příliš svrchu, s přílišnou rezervovaností. A často si neuvědomujeme, že za něčím, co považujeme třeba za zdoluhavé “žvatláni” může být například skryta snaha přiblížit se, nebo touha si o něčem popovídat.

Asi musí opět každý začít od sebe a uvědomit si, kdy je k mladším přehliživý a proč, nebo kdy prosazuje své zvyky ze světa starších, aniž by to bylo dobré. Více vnímavosti, radosti a opravdového zájmu.

"Bože, jak jednoduchý recept na šťastný život: to, co děláme, děláme z lásky k věci."

K. Čapek

Mladší - starší: křeč

T a t a n k a

Především si myslím, že tento problém je tak trochu umělý a je způsoben mírně zvláštní atmosférou v oddíle, která se projevuje především ve vztazích.

Ve světě kolem nás jsou starší od mladších poměrně odděleni. Každý mladý člověk se stýká s přibližně stejně starými vrstevníky a s mladšími či staršími méně. V oddíle jsou tyto běžné vztahy narušeny. Starší jsou upozorňováni od kapitanátu v případě, že mají s mladšími menší kontakt. Aby k tomu nedocházelo fungují různá předsevzetí apod., mladší zase považují za příkoří, když se s nimi starší moc nebaví.

A vzniká napětí.

Také zaběhlé rozdělení na tzv. "mladší" a tzv. "starší" atmosféře nepřispívá. Jistě, že je třeba aby nějaké akce probíhaly rozděleně, ale hranice by měla být více volná.

Pak probíhají akce na tzv. zmenšení rozdílu mezi mladšími a staršími, ale tím se příčiny oddílové křeče neřeší. Myslím, že je přirozené a správné, že se každý člověk stýká nejvíce s těmi, kteří jsou mu věkově nejbližší a s ostatními méně. Je pravda, že oddíl je něco jiného, než to okolo a má své zvláštnosti, ale stejně by to chtělo více přirozenosti. (zprofanované slovo). Ono je to většinou těžší nalézat kontakt s někým mladším nebo starším než jsi. I když se s ním nějak domluvit chceš. Pak je to někdy křeč a já sama nevím jestli on se mnou chce taky mluvit, nebo se zajímá jen tak atd. Jednoduše chce to od nás všech trochu více citění a opravdového zájmu než organizovanosti a intelektuálního.

"Nejsnadnější způsob, jak ztratit důvěru a lictu mladých, je dávat jim nekonečné rady."

E. Hemingway

Správný názor

M a t

Dost mě vadí, že spousta lidí si myslí, že starší musí mít pravdu, ale taky, že jejich názory jsou správné. To znamená, že když někdo tzv. mladší má názor, přijde k němu starší, ten mu ho vyvrátí, řekne mu svůj a mladší si ho zapamatuje jako správný názor. Když si toto uvědomuji, tak vlastně nejlepší příklad je na rodičích, protože pokud má jiný názor jeden z mých rodičů, tak mi ho vyvrátí (u nás doma to tak povětšinou není). Samozřejmě, že názor toho staršího může být dobrý, ale on většinou vůbec nepřemýšlí o tom, co ten druhý říká. Je dobré, když si člověk nenechá hned vyvrátit svůj názor, ale je lepší, když si vyslechne názor někoho jiného, zapřemýšlí o něm a vytáhne si z toho to, s čím souhlasí. Měl by přemýšlet i o svém názoru, proč si jiný člověk myslí, že je špatný. A když člověk nad tím bude přemýšlet, zjistí, že s něčím sám nesouhlasí a změni si ho (bohužel je to i mezi stejně starými lidmi).

N a d k n i h o u (Pachollini, Pachollini!)

Jistěže je toto téma aktuální stále, ba ještě více. Neboť se přetvářka od dob Senecových vyzbrojila mnohými novými zbraněmi, kterými na nás ze všech stran útočí. Například filmy, televizní pořady (jistě ne všechny), reklamy... Náporom těchto zbraní hrozí myslím člověku naprosté zhloupnutí a dezorientace v sobě samém. Uvěření ve vyhlaný, či velice zjednodušený svět a dosazení si tohoto světa do vlastního života. Vznik jakýchsi typizovaných lidí, kteří potlačili své skutečné a přirozené vlastnosti.

Seneca říká, že přetvařování může vzniknout ze snahy, aby tě někdo neviděl takového, jaký jsi doopravdy. Myslím, že tedy v případě, kdy nejsem dostatečně přesvědčen o tom, co chci a jaký skutečně jsem a chci být. Řekl bych ale, že se dá toto docíť dobře obrátit i na tvar "... aby tě někdo viděl takového, jakým bys chtěl být." Tedy hrát nějaké divadlo, nasadit si určitou masku v určité situaci.

Před chvílí jsem si přečetl Tatančin příspěvek na toto téma. Ležel tu tak na stole a ... Tatanko! Ptáš se, zda musí být vždy přetvářka špatná. A dále píšeš, že funguje i v oddíle. To mě přivedlo na nápad, abych si vymezil co řadím pod přetvářku a co ne a zároveň tak na tvůj příspěvek reagoval:

Myslím, že tím rozhodujícím je v tomto případě motivace. Pokud se přetvařuji vědomě s cílem nasadit masku co nejvěrnější a povrchně se přizpůsobit k určitému stylu a s vědomím, že ty druhý tak trochu podvádím a s nimi i sebe, nazýval bych to přetvářkou. Tato myslím, že je vždy špatná. Jdu-li ale za nějakým vzorem, chci-li se přiblížit mému ideálu a vím proč, pak vidím tuto motivaci jako cestu za zdokonalením. I když to může být chování nepřirozené, rozhodně bych ho nenazýval přetvářkou a už vůbec ne špatným. Je totiž postaveno na dobrém základě. Na "cestě" (viz. pan Exupéry).

Rozhodně si nemyslím, že tato nepřirozenost je špatná a že potlačuje v oddíle to, ve jménu čeho oddíl existuje. Beru ji jako průvodní jev každého učení se něčemu novému, tedy něčemu na co nejsem zvyklý, ale čeho chci dosáhnout.

Jsem také jako pan Seneca názoru, že přetvářka je velice náročná záležitost, která na sebe leckdy soustřeďuje značnou část našich myšlenek a energie. Myslím, že až na výjimky se všichni lidé přetvařují. Každý chce na své okolí nějak působit. Chce se zalíbit, chce se chovat podle nějakých svých vzorů, podle svých utkvělých představ, jak by se chovat měl.

Při přetváře vlastně přetvářím své já na něco, co není. Přetvářím své chování tak, jak zrovna chci, abych působila. Když se řekne přetvářka, vybavíme si někdy něco špatného, nesprávného. Ale musí být vždy přetvářka špatnou? Vždyť funguje i v oddíle!

Přetvařujeme se, že jsme svěží, když padáme únavou, že jsme šťastní, že můžeme pomoci s tím a tím a přitom to leckdy není pravda. Ovšem takovému druhu přetvářky se říká ovládání.

A už jsme u toho: Ovládání a otevřenost. Bla, bla, bla, bla (časté oddílové téma).

Cituji Matějovu citaci Senecy: "Ctnosti však nehrozí nebezpečí, že ztratí na ceně, bude-li všem na očích... Ale co když chci nezakrývat nějakou svou neřest. Myslím, že bych asi klesla v ceně u lidí okolo.

F

i

l

i

p

t

n

o

T

a

t

a

n

k

a

H	Zdá se mi, že v oddíle se přetvářka nepokládá za moc vhodnou a taky se mi zdá, že by se oddíl asi
r	za chvíli rozpadl, kdyby přetvářky nebylo. Paradox, že jo?
o	
s	Oddíl sám se snaží potlačovat to, díky čemu existuje.
t	P. S.: Perseáci, vzpamatujte se a napište odezvu na tenhle článek. Takovéhle hanobení oddílu mi
k	přece nemůže projít. Těším se na vás.

C	Není to krásné "žít bez přetvářky"? Krásné, ale asi taky velice těžké. Zajímalo by mě, kolik lidí žije
o	se svoji přirozeností, kolik lidí se nepřetváří. Možná, že někde v Africe, mezi domorodými
n	kmeny, nebo u indiánů, by člověk mohl žít upřímně. Ale třeba to nejde ani tam. Už to, že někomu
v	neříkáme pravdu, aby mu neublížila, že ho nechceme zranit, je vlastně tak trochu přetvářka a
a	neupřímnost. Má to sice jiný důvod, než o kterém psal Seneca, ale stejný princip a výsledek.
s	Mnohé chování, i když přetvářkou je, často za přetvářku ani nepovažujeme. Šlo se asi s námi a
k	my ho bereme za normální, i když nám uvnitř něco říká, že přece jen není. To něco uvnitř se ale
a	samozřejmě dá udusit řadou argumentů, které jsou sice pravdivé, ale hodněkrát tak trohu
	nepřirozené.
	Důsledkem výchovy ale máme všichni tu hranici mezi přirozeností a přetvářováním trochu někde
	jinde, a proto nemůžeme o tom druhém říci, že se zrovna teď chová nepřirozeně, aniž bychom ho
	opravdu pořádně znali.

R	Myslím, že snaha o to nebýt přistůžen přitom, jaký jsem, nemusí být "jen" případ mnoha lidí, jejichž
h	život je samé pokrytectví a komedie, ale i případ lidí s malým sebevědomím, kteří si sami sebou
e	nejsou jisti, a proto se bojí ostatním ukázat. Můžu mluvit ze své vlastní zkušenosti. Kolikrát jsem si
a	myslela, že třeba chvilková negativní reakce někoho na mě musí zákonitě znamenat, že mě přestal
	mít rád nebo mě má rád alespoň méně. A to jsem si to vyčítala třeba ještě měsíc. Jenže ono se
	"nepřestává mít rád" kvůli nějakým maličkostem. Když mě to náhodou popadne někdy i teď,
	snažím si představit situaci v přehozených rolích. Vždycky se sebe zeptám, jestli by to nějak
	změnilo moje mínění o tom druhém a ono většinou ne. Tak jestli ten druhý není o moc jiný než já,
	tak to bude u něho asi stejné. To je vůbec dobré, představovat si sebe v roli někoho jiného (měl by
	mi však být alespoň trochu podobný. Protože ne nadarmo se říká, že každý je tak trochu sobec, čili
	by si pro sebe nepřál nic zlého, a nebo se také říká, neďalej druhému, co sám nemáš rád.

P	Senecova slova...
a	...jsou zřejmě velice moudrá a já vám děkuji za vaše příspěvky jimi inspirované. A abych nezůstal
	pozadu přispějí také se svou troškou do mlýna.
C	Při četbě Senecových slov mě napadlo ještě něco: totiž, že žijeme-li v přetvářce ke svému okolí,
h	budeme těžko upřímní k sobě. A naopak: kdo je upřímný k sobě a nic si nenalhá, nemá ani
o	důvod ukryvat se před svým oklím. Tedy za přetvářkou vždy bývá lenost nebo zbabělost. Strach
	před tím, jaký vlastně jsem, lenost pracovat na sobě. A i když na sobě třeba něco změnit chci, je
	jistější, když mě při tom kontroluje mé okolí (Tatanko: nebudeš-li zakrývat svou neřest, klesneš jen
	tehdy, budeš-li zároveň dávat najevo, že s ní nehodláš nic udělat.).

Pro upřímnost (hlavně sama k sobě) ostatně mluví i oblíbený M. Scott Peck, který tvrdí, že mj. právě z nesouladu sama se sebou vznikají naše duševní choroby. Nehledě k tomu že i k vybudování opravdu dobrého lidského vztahu je zapotřebí upřímnosti, protože stavíme-li nějaký vztah na přetvářce stavíme ho vlastně na něčem, co ve skutečnosti neexistuje. Je jisté, že takový vztah potom nemůže být ani příliš hluboký, ani dlouhotrvající. Možná, že třeba právě nedostatek otevřenosti a upřímnosti způsobuje onu "krizi vztahů" dnešní doby.

Nechtěl bych ale, aby tento můj článek bral někdo jako nějaký nátlak ve smyslu "Buďte otevření, nebo uvidíte...!" Myslím, že otevřenost, upřímnost, nebo jakási fair-play se životem je věc ke které musí každý dojít sám, každý si ji musí tak trochu vybojovat sám se sebou. Najít odvahu a sílu...

Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Re

"To teda od tebe nebylo vůbec překvap.
Takový věci se kožkám neríkají."

akce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce

R h e a

Nejprve ke Convasščině článku o posádkové výpravě. Nebudu tady rozebírat, proč se výprava nepovedla, kdo za to může, či něco podobného, jelikož jsem tam nebyla, a tak si nejsem v těchto otázkách ničím jista. Čím jsem si ale určitě jista, je to, že představa, že na celé posádkové výpravě, za kterou bych měla zodpovědnost, by byl nějaký trampík, kterého by posádka přijímala s nadšením, mě trochu děsí. Nevěděla bych, co mám dělat, jak ho nejlépe nenápadně vystřadit, jak vyvést posádku, že se postava trampíka nějak moc nekryje s mými představami o posádkové výpravě. Nedovedu si proto ani moc představit, jakou pozitivní roli mohl hrát na výpravě Danaé. Říká se, že naděje umírá poslední, co všechno teda umřelo ještě než jste nastoupili do vlaku?

Jinak nad úvahou Tatanky nad tématem - hlavně nad částí o tom, jak je důležité vědět, co chci, a nad Filipínovým citátem z jednoho filmu mě nenapadlo nic jiného, než že je to svatosvatá pravda.

Pachollini

Milá Tatanko, Terezo a vy ostatní,

díky za vaše příspěvky do Kurýra (*Nak knihou - pozn. redakce*), ale mám tu jednu připomínku. Týká se otevřenosti a přetvářky a já nevím, jestli máme každý jiný jazyk, nebo to doopravdy úplně jinak vnímáme, ale nemohu souhlasit s tím, jak podle mého názoru neustále motáte dohromady dvě naprosto rozdílné věci, a to sice přetvářku a sebeovládání. Pokusím se tedy vysvětlit na jasných příkladech v čem je podle mého názoru rozdíl.

Příklad první.

Občas se na nějaké oddílové akci stane, že se na někoho prostě naštveme.

Člověk přetvářující se ví, že naštvaného ho lidé nebudou mít rádi a že je mnohem lepší vycházet s nimi dobře, co kdyby od dotyčného někdy něco potřeboval. Nasadí tedy milý úsměv a dělá, jakoby se nic nestalo, ačkoliv v duchu dotyčného proklíná.

Člověk snažící se o svůj duchovní růst naopak ví, že ovládání vlastních emocí, zvláště pak negativních, je vlastností moudrých a vyrovnaných lidí. Pakliže to neví z vlastní zkušenosti, určitě o tom četl někde v literatuře. Takový člověk, všimne-li si, že je naštván, snaží se hněv potlačit v sobě a na dotyčného se nezlobit někde za rohem. Spíš zhodnotí co možná neobjektivnější situaci a povi dotyčnému, proč se na něj zlobí, nebo zlobil. To pak přispěje i k větší otevřenosti jejich vztahu.

Příklad druhý.

Na oddílových akcích někdy už opravdu nemůžeme. Nohy bolí, žízeň jak trám...

Chceme-li se přetvařovat, nasadíme úsměv, přehlédneme nováčka padajícího pod tíhou batohu a s tajným skřípaním zubů pokračujeme v pochodu. K poslední láhvi s pitím se hrneme jako druzí.

Naproti tomu člověk ovládající se si ihned uvědomí malichernost svých útrap a řekne si: "Osle stará, tak ty máš žízeň a bolesti tě nožičky! A rakvičku se šlehačkou by sis nedal? Člověk, myslíš si, že je u konce se silami, vydrží ještě dvakrát déle! A Exupéry vydržel na poušti bez vody několik dní." Nebo si může říci něco jiného, to je jedno. Důležité je, že si pak hodí batoh na jedno rameno, přehlédne nováčky a nejslabšímu dá napít a vezme mu batoh, majíce přitom ještě větší radost, než ten nováček.

Příklad třetí.

Občas se stane, že opravdu nemáme čas a hlavně chuť někomu pomoci.

Nasadíme tedy nezbytný úsměv, spolkneme nadávku a nějak to odflákneme. Však on to nikdo nepozná! (Ale pozná, jen se nebojte.)

Jsmo-li upřímní, musíme se rozhodnout. Buď to nám na tom tak nezáleží, a potom se dá vždy zdvořile odřeknout. Anebo si například zakládáme na své pověsti ochotného a spolehlivého člověka a pomůžeme. Kdo přitom dělá drahoty a nechá se prosit a zahrnovat vděkem, má už svou odměnu vybranou. Těm ostatním budiž odměnou pocit, že zase jednou přemohli své sobectví. Udělat dobře druhému člověku je totiž mnohem těžší, než poslechnout tu línější stránku svého já.

To je tedy něco o tom, jak chápu rozdíl mezi přetvářkou a sebeovládáním já. Přiznávám, někdy ta hranice není na první pohled patrná, leží třeba někde hlouběji. O to je však podle mého názoru v životě každého z nás důležitější. A o to je také důležitější dokázat si ji vypěstovat a dokázat i u ostatních rozpoznat, co je faleš a co opravdové úsilí o sebezdokonalení.

Milá Convaško,
naprosto s tebou
souhlasíme, co se
týče posádky
Danae i atmosféry
v ní.

Margot, Magda,
Jenny

Convaska

Viš Frodo, ty jsi v minulém čísle Kurýra zareagoval na můj článek a já ti to teď oplatím a zareaguji na tvou reakci.

Ono se řekne: střihání o kotlík - zábava. Jenomže já v tom vidím něco trochu jiného než pouhou zábavu. A to právě tu všudypřítomnou lennost. Jsme ji obklopeni a nemůžeme utéct (leďa bychom začali chtít! Protože přeci všechno jde, když se chce!) Většina lidí si střihá jen proto, aby se nějak nenápadně z toho mytí kotlíku mohla vyvlíknout. Vesele si prosazují střihání, aby za něj mohli skrýt svou lennost. Nebylo by to trochu hloupé, kdyby řekli, že ten kotlík mýt nebudou, že se jim nechce? Nebo ne?

Ted' by mi asi každý z vás položil minimálně dvě otázky. A to: "Z čeho že tak soudím?" a "Jestli si opravdu myslím, že mají všichni zrovna tento důvod ke střihání o kotlík?" Samozřejmě, že si nemyslím, že si všichni o kotlík střihají jen z tohoto důvodu, někoho to střihání asi přece jen baví. (Ted' byste mi asi zase všichni řekli, že jste to zrovna vy, koho to určitě, ale určitě baví. Bavi... ale není tam přeci jen přimícháno trochu té lennosti? Aspoň trochu to totiž musí bavit každého, když se nechá strhnout ostatními.)

Ale když už by to toho člověka jen bavilo a jinak nebyl líný ten kotlík umýt, tak by se to snad mělo odrazit aspoň na jiné práci. A to už je tak trochu odpověď na první otázku. Soudím prostě z reakcí členů na otázky typu, kdo by měl čas..., aby udělal...? Proč se tedy nepřihlásí, když nejsou líní?

Ted' jenom nevím, jestli i ti starší, kteří střihání o kotlík prosazují, jsou taky tento případ a nebo jestli jsou jen tak naivní a slepí, že nevidí, proč si střihají ostatní.

Další důvody střihání o kotlík jsem zatím nepostřehla.

Závěrem jen takové shrnutí: Kdyby střihání o kotlík nebylo projevem lennosti, tak by se pile asi určitě projevila někde jinde.

Pachollini

Maš Convaško ve svém příspěvku o kotlíku pravdu, když říkáš, že jsou lidé, kteří si onějí stíhají jen proto, aby ho následně nemuseli mýt. Pak je tu ale příčinou jejich lennosti a stíhání o kotlík je jen důsledek. Lenosti v oddíle jsem si už také všiml, ale nemyslím, že by příčina zmizela odstraněním důsledků. Proto nejsem proti stíhání o kotlík. Proti lennosti dotyčných to nepomůže a těm, kteří si stíhají pro zábavu to zkazí hru s dlouhou tradicí. Nehledě k tomu, že jsou zajisté i jiné činnosti, při kterých se lenoší projeví mnohem výrazněji.

A těm, kdo chtějí mýt kotlík dobrovolně, mohu doporučit, aby dali v prvním kole stíhání nůžky. Buď vypadnou a budou mýt kotlík nebo jich bude třeba i víc (možná celá posádka) a mohou si stihnout znova. Kdo vyhraje bude moci kotlík umýt...

A ještě poslední věc k tomuto tématu: DOST BYLO KOTLÍKU, pojďme se věnovat zajímavějším a méně babrávým tématům!

Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Reakce Re

Daisy Mrázková:

Haló, Jácičku

Convaška

Před nedávnem jsem si přečetla jednu perfektní knížku a jelikož jsem zatím neslyšela, že by se o ní někdo zmiňoval v oddíle, tak jsem si řekla, že vám ji trochu přiblížím a zároveň doporučím. Třeba si ji pak také přečtete. S radostí vám ji půjčím.

Hned pod názvem knihy je napsáno: "Knižka o velkém přátelství". Přátelství malinkého zajíčka Jácička a malinké Veverky. Už to, že je to kniha o přátelství, ji dodává skvělou atmosféru: takovou jemnou a dětskou. Máte z ní najednou pocit, že všechno má smysl. Všechno do sebe tak skvěle zapadá.

Co se mi na této knížce ale také hrozně líbí, je styl, kterým je knížka psána. Je určena "dětem od pěti let", ale myslím, že si ji může přečíst kdokoli z vás. Já osobně ji mám položenou na knihovně a čtu si ji tak různě... po kouskách, v různou dobu a s různou náladou. Čtu si ji, když je mi smutno, když se potřebuji uklidnit, když se potřebuji rozptýlit, když nemám co dělat a nebo když se mi zrovna nechce do něčeho náročnějšího. Čtu si ji zkrátka skoro pořád.

Pro ukázkou vám zde přikládám jednu klapitolu.

Tajemství

Jáciček znal brzo písmenka. Hlavní písmenko, které Jáciček znal, bylo V. V znal dokonce dvojnásob dobře. Potom znal také E. E znal také dvojnásob dobře. Další jeho písmenko bylo R, a také K, a také O.

A ještě několik důležitých písmenek Jáciček znal. Čmáral si je ohořelou větvičkou na dubové listy.

A tak se mohlo stát, že jednou táta zajíc našel mezi Jácičkovými věcmi list s tímto nápisem:

VEVERKO
JATĚ
MILUI

Táta obracel lísteček sem a tam. "Ten náš kluk je zamilovaný, to je jasné," prohlásil. A ukázal lísteček mamince a ta dlouho vrtěla hlavou a řekla: "Kde to sebral, ten náš nezdar, vždyť my tak doma nemluvíme?"

A velice hubovali ubohého Jácička, sotva přišel domů. A co hlíř, smáli se mu.

A tu Jáciček s hořkou lhostostí vzal svůj lísteček a rozcupoval ho na kousičky a zahodil po větru. Protože k čemu je prozrazení tajemství? Prozrazení tajemství je úplně k ničemu. Je to ošklivá, ničemná, zkažená věc, kterou už nikdo nechce.

Jen co mi lítá hlavou

Rhea

Nevím jestli se vám to už někdy stalo, ale mě poslední dobou skoro u každého Kurýra připadají, že jsou všechny ty články "na jedno brdo". Hlavně asi témata. Když se např. podíváte do minulého Kurýra na téma "Všechno jde, když se chce" a prohlédnete si složení oněch článků, zjistíte, že jsou všechny stejné. Nejprve otázky zda-li to platí ve všech případech, krátké zamyšlení, pár vyjímek a nakonec, že až na několik vyjímek to platí. Ale v čem to tedy je? Napadly mě tři důvody. Buď jsou témata tak jasná, že se vlastně ani nic jiného nedá napsat, nebo máme všichni stejný názor, stejný způsob myšlení a nebo, když už někdo do Kurýra napíše, tak v jakémsi stylu, který je jaksi podvědomě daný. Mám pocit, že to s sebou přináší další věci:

Člověk, kterému to v onom stylu psát nejde, raději do Kurýra nenapíše (možná jedna z příčin, proč do Kurýra píše tak málo lidí).

A také, když je něco moc stejné, přestane se na to člověk za chvíli soustředit, a po přečtení Kurýra vlastně ani pořádně neví, co v něm je. A když neví, co v něm je, nemůže na něj ani nějak reagovat.

Proto všechno se mi v minulém čísle tak líbila Čochtanova povídka, která je právě z jiného soudku než kdy v Kurýru bylo a přitom je zábavná a není to blábol. A proto mě taky asi inspirovala Frodova strana 14, která je zase tak trochu něco nového (Teď si říkám, že jsem na to mohla přijít už dávno). A jelikož mi tento způsob reakce celkem vyhovuje, přejdu později k ní (*ovšem na straně 10 a 11, pozn. redakce - sorry, Rhea*). Nejdřív, bych ale asi měla nějak uzavřít tu lehce únavnou část. Jenže nějak moc nevím jak. Je to prostě něco, co mě napadlo. Můžete s tím souhlasit, nebo taky ne, ani já nejsem o všem skálopevně přesvědčena, můžete na to reagovat, nebo taky ne, můžete co chcete. Jenom bych nerada měla pocit, že snad můj článek v Kurýru nikdo nečetl.

Také ke Kurýru

Tereza

Jednou, těsně po vydání nového čísla Kurýra jsem se ptala Otýpky, jestli si ho koupil, přečetl. Odpověděl mi: "Ne, protože to, co se v něm píše, mne moc nebaví." V tu chvíli jsem si uvědomila, že Kurýr je psán možná víc pro starší. V každém z nich se opakuje to samé (téma, nové knihy, historie GEMINI). No a potom přichází ta část, která je pro mne víc přitažlivá. Něco nového, co tam ještě nebylo. Např. v minulém Kurýru článek od Čochtana "Perseus, Perseus". A ono, když se to tak vezme, Čochtan byl asi nejmladší člen Persea, který do minulého Kurýra napsal. Nemám nic proti článkům starších, ale myslím, že právě nápady našich mladších Perseáků by mohli Kurýr obohatit. A proto pište a nestyďte se. Moc se mi líbilo, když jsem našla v minulém Kurýru řadu vtipů. Taky se mi líbí, když tam lidé kreslí obrázky. Myslím, že by mohlo být dobré, vymyslet třeba nějaký kreslený příběh (třeba o členech Persea a třeba si z nich dělat legraci). A osobně vám doporučuji: nenechte si utéct pohádku o Jácíčkovi od Convašky (*str. 14 - pozn. redakce*). Je fakt dost dobrá.

Netečnost?

Pachollini

Zaskočí mě většinou nečekaně, zezadu, tam kde bych ji nejméně čekal. Poprvé jsem si její zákeřnosti všiml po jednom docela zajímavém filmu, na kterém jsem byl se skupinkou spolužáků. Ještě bych asi měl předeslat, že normálně se spolužáky do kina moc nechodím, takže mé rozčarování možná pramenilo částečně i z nezvyku. Co se vlastně stalo?

Film byl docela dobrý, hlavní hrdina v něm prožil velice krutý příběh, a tak jsem jakožto dušička nadmiru citlivá odcházel z kina patřičně rozechvěn, jak se sluší a patří. Ne tak moji spolužáci. Ti se zvedli jako jeden muž ještě před koncem titulků a rychle se rozdělili do dvou skupin: intelektuálové šli diskutovat do hospody, společensky založené typy se za patřičného halasu odebraly na blízkou diskotéku.

Co se to děje? Copak se jich ten příběh vůbec nedotkl? Jsou opravdu tak neteční? Nezdají se jim otázky naznačené ve filmu zajímavější než jejich každodenní tlachání? Nebo je vůbec nepostřehli? Je to možné, u některých z nich velice pravděpodobné. Ale co je to za lidi, které nezajímají lidské otázky, kam mohou dojít taci lidé? V lepším případě z nich budou nové freony vymýšlející vědci...

Možná ale, že je chyba někde jinde. Třeba jen nejsou zvyklí si o filmech povídat, ale někde hluboko to v nich přece jen nějakou stopu zanechalo. To by ještě snad nebylo tak špatné, ačkoliv z vlastní zkušenosti vím, že takové pocity a zážitky bez konkrétní podoby mnohem snadněji zaniknou, zapomenou se, nenechají-li se doznít.

A ještě by tu mohl snad být jeden důvod. Třeba je to jen vliv prostředí, ve kterém jsou. Chtěl bych tomu věřit, protože naše lhostejnost je snad jedno z těch nejhorších zel, která nás mohou potkat. A potkává nás už tak dost často...

Cosní?

Pachollini

Asi o tom všichni víte, tak jen pro ty co se přímo nezúčastnili (budiž jim to přičteno ke cti): po Lize se Convaška jakožto kronikářka ptala, zda by někdo nechtěl zapsat tuto akci do kroniky. Nechtěl. Trapná situace. Pro koho víc, pro Convašku, nebo okolostojící lenochy?

Tedy nevím jak tomu bylo u vás, ale za mých mladých let bývalo psaní do kroniky vždy cti a kronika bývala, a ostatně i je, jakýmsi měřítkem úrovně oddílu. Špatné oddíly měly špatnou kroniku, mizerné žádnou. Asi stárnu...

Asi bych se měl smířit s novou situací. Pakliže do kroniky nikdo psát nechce, nemusíme žádnou mít, nač lpět na starých dogmatech. Kronika se prostě někam odloží a nikdo si toho ani nevšimne.

Je ovšem také pravda, že ani do praci na Korzu se nám moc nechce, o spravování inventáře ani nemluvě. Nu což, nemusíme mít ani klubovnu a inventář, jsou oddíly, které je třeba také nemají a hry se dají hrát i pod mostem. A chceme vůbec hrát hry? Účast na akcích tomu moc neodpovídá, nezrušíme je nakonec také?

Měli bychom se rozhodnout...